

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/5/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202094
Dátum vydania rozhodnutia:	29.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010202094.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu V., bytom G., právne zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie Svätoplukova 28, Bratislava, proti žalovanému Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, so sídlom Kutuzovova č. 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OÚ 22-82/2010 z 21. septembra 2010 a preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 2. rade o odvolaní žalovaného proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č. 1S/278/2010-75 z 10. novembra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/278/2010-75 z 10. novembra 2011 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a na nové konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku OSP zrušil rozhodnutia žalovaného č. ŠBPO-76-43/2010 zo dňa 16. júna 2010, ktoré vydal náčelník Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky ako prvostupňový správny orgán a rozhodnutie žalovaného č. OÚ 22-82/2010 z 21. septembra 2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie náčelníka Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky potvrdil, a vec im vrátil na ďalšie konanie.

V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že existencia právoplatných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „najvyšší súd“) pod sp. zn. 8Sžo/1/2009 zo dňa 12. januára 2010 a sp. zn. 2Sžo/81/2007 zo dňa 27. januára 2010, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia žalovaného z dôvodu ich nezákonnosti, zakladajú dôvod na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

Stotožnil sa s právnym názorom žalobcu a síce, že predmetnými rozsudkami NS SR boli rozhodnutia žalovaného správneho orgánu zrušené a vrátené na ďalšie konanie, z dôvodu ich nezákonnosti. Uviedol, že žalovaný aj napriek tomu, že o existencii týchto rozhodnutí vedel, neakceptoval ich a pri vydávaní napadnutého rozhodnutia vychádzal z rozhodnutí, ktoré boli v dôsledku nezákonnosti zrušené rozsudkami NS SR.

V konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 491,67 eura na účet jeho právneho zástupcu (§ 250k ods. 1 OSP, § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia veci, nedostatku pasívnej legitímácie a z dôvodu porušenia jeho práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil.

Poukázal na to, že podaním z 12. mája 2010 podal žalobca náčelníkovi Generálneho štábu ozbrojených síl Slovenskej republiky (ďalej len „náčelník GŠ OS SR“) návrh na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1967 Zb.“) vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru. Zo služobného pomeru bol žalobca prepustený personálnym rozkazom náčelníka GŠ OS SR č. 985 z 09. júla 2007. Proti samotnému rozhodnutiu o prepustení zo služobného pomeru však žalobca nepodal riadny opravný prostriedok, a preto nemohol podať proti nemu ani žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného súdom. Náčelník GŠ OS SR rozhodnutím č. ŠbPO-76-43/2010 zo 14. júna 2010 návrhu nevyhovel a obnovu konania nepovolil. Žalobca podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie, avšak ministerstvo obrany Slovenskej republiky, hlavný služobný úrad, Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava (ďalej len „Ministerstvo obrany SR, hlavný služobný úrad“) rozhodnutím č. OÚ-22-82/2010 z 21. septembra 2010 odvolanie zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo. Podaním doručeným súdu 29. novembra 2010 podal žalobca žalobu proti žalovanému 1. Ministrovi obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava (ďalej len „Minister obrany SR“), a žalovanému 2. Ministerstvu obrany Slovenskej republiky, Kutuzovova 8, 832 47 Bratislava (ďalej len „Ministerstvo obrany SR“), o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra obrany SR č. OÚ-22-82/2010 z 21. septembra 2010. Napadnutým rozsudkom krajský súd rozhodnutie ministra obrany SR č. OU 2282/2010 z 21. septembra 2010 v spojení s rozhodnutím náčelníka GŠ OS SR č. ŠbPO-7643/2010 zo 14. júna 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Podľa žalovaného zrušenie uvedených rozhodnutí krajský súd odôvodnil výlučne len tým, že existencia právoplatných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia žalovaného z dôvodu ich nezákonnosti, zakladajú dôvod na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru.

Žalovaný namietal, že napriek tomu, že krajský súd žalobou napadnuté rozhodnutia zrušil z dôvodu, že napadnuté rozhodnutia správneho orgánu vychádzali z nesprávneho právneho posúdenia veci, nijako neodôvodnil, z akého dôvodu a prečo mali napadnuté rozhodnutia vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ÚS SR“) sp. zn. I. ÚS 236/06, mal za to, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nepreskúmateľné.

Okrem uvedených pochybení sa krajský súd podľa žalovaného v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so žiadnou z námietok žalovaného, ktoré uviedli vo vyjadrení z 11. januára 2011. Zotrval teda na všetkých ním uvedených dôvodoch, ktoré opätovne podrobne zopakoval na strane č. 85 až 89 súdneho spisu.

Na záver žalovaný vytkol krajskému súdu sa nevysporiadal ani s tým, že žaloba bola podaná voči dvom žalovaným (Minister obrany Slovenskej republiky a Ministerstvo obrany Slovenskej republiky). Napriek tomu že žaloba bola podaná proti dvom žalovaným, v záhlaví napadnutého rozsudku je uvedený len jeden zo žalovaných (aj keď ani ten nerozhodol v poslednom stupni). Bez vykonania akéhokoľvek procesného úkonu súdom jeden zo žalovaných z konania „zmizol“.

Podľa žalovaného je aj zásadný rozdiel medzi Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, ako ústredným orgánom štátnej správy a Ministrom obrany Slovenskej republiky s kompetenciami podľa § 12 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 575/2001 Z. z.“) na jednej strane a Ministerstvom obrany Slovenskej republiky, hlavným služobným úradom a ministrom obrany Slovenskej republiky, vedúcim hlavného služobného úradu, s kompetenciami podľa § 4 zákona č. 346/2005 Z. z. o štátnej službe profesionálnych vojakov Ozbrojených síl Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 346/2005 Z. z.“). V predmetnej veci je pritom nesporné, že ide o riešenie právnych vzťahov upravených zákonom č. 346/2005 Z. z.

Žalobca vo svojom vyjadrení na odvolanie žalovaného uviedol, že krajský súd v rámci konania náležité zistil skutkový stav, na základe ktorého následne dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne

právne posúdil.

Ďalej uviedol že odvolanie žalovaného nebolo podané a podpísané na to oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, nie je podpísané štatutárnym orgánom žalovaného a nebolo predložené splnomocnenie na jeho zastupovanie inou osobou. Z tohto dôvodu ho navrhuje zamietnuť.

Poukázal na nekonanie Ministerstva obrany Slovenskej republiky po vydaní rozhodnutia najvyššieho súdu zo sp. zn. 8Sžo/1/2009 zo dňa 12. januára 2010 a rozhodnutia sp. zn. 2Sžo/81/2009 zo dňa 27. januára 2010. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zrušil rozhodnutie Ministra obrany Slovenskej republiky č. VS100-955-6/2006 zo dňa 04. septembra 2006 a rozhodnutie Ministra obrany Slovenskej republiky č. VS100-9555/2006 zo dňa 04. septembra 2006 a personálny rozkaz ministra obrany č. V-59 a č. V-38 zo dňa 31. júla 2006, ktorým bol žalobca nezákonne odvolaný z funkcie riaditeľa odboru bezpečnostných previerok VÚ 8435 Bratislava a bolo mu nezákonne zrušené dočasné vyčlenenie pre plnenie úloh vo Vojenskom obrannom spravodajstve (ďalej aj ako „VOS“), a ktorým bol nezákonne premiestnený do podriadenosti náčelníka GŠ OS SR.

Poukázal na to, že v predmetných konaniach podal žaloby pre nečinnosť, nakoľko ministerstvo mienilo správne konania ukončiť neformálnym listom, bez vydania rozhodnutia. NS SR zaviazal ministerstvo vo svojich rozhodnutiach so sp. zn. 8Sžnč/1/20011-54 a sp. zn. 8Sžnč/2/20011-56 obidve zo dňa 26. mája 2011 v predmetných konaniach konať a vydať rozhodnutie.

Žalobca mal za to, že Ministerstvo obrany SR malo v správnych konaniach aplikovať rozsudky NS SR tak, že žalovaný mal byť v zmysle znenia platných rozsudkov ustanovený do funkcie a vykonávať svoju funkciu vo Vojenskom obrannom spravodajstve.

Keďže Ministerstvo obrany SP podľa žalobcu nekonalo v súlade s rozhodnutiami NS SR a rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru vydaný náčelníkom GŠ OS SR pod č. 985 zo dňa 09. júla 2007 nebol doposiaľ zrušený, žalobca využil inštitút obnovy konania o ktorú požiadal, ale táto mu nebola povolená. Zároveň si uplatnil náhradu trov za vyjadrenie k odvolaniu žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zrušiť v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ OSP a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodol uznesením (§ 223 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2).

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve nepreskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Najvyšší súd z obsahu pripojených spisov zistil, že preskúmaným rozhodnutím náčelník GŠ OS SR rozhodnutím č. ŠbPO-76-43/2010 zo 14. júna 2010 nevyhovel návrhu žalobcu na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku. Žalobca podal proti uvedenému rozhodnutiu odvolanie, avšak ministerstvo obrany SR, hlavný služobný úrad, rozhodnutím č. OÚ-22-82/2010 zo 21. septembra 2010 odvolanie žalobcu zamietlo a napadnuté rozhodnutie potvrdilo pre nesplnenie hmotnoprávných podmienok pre povolenie obnovy v predmetnej veci konania podľa § 62 ods.1 písm. a/ zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

S ohľadom na prvú námietku nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom sa najvyšší súd v prvom rade zaoberal tým, či rozsudok súdu prvého stupňa dáva dostatočné odpovede, prečo mali napadnuté rozhodnutia žalovaných vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd v odôvodnení svojho zrušujúceho rozsudku po chronologickom zhrnutí prípadu (str. 4 až 6 rozsudku) a výkladu ustanovenia § 62 správneho poriadku už iba stručne konštatoval, že existencia právoplatných

rozhodnutí NS SR, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia žalovaného z dôvodu ich nezákonnosti, zakladajú dôvod na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, avšak bez uvedenia akýkoľvek bližších súvislostí.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci *García Ruiz* proti Španielsku, rozsudok z 21. januára 1999 týkajúci sa sťažnosti č. 30544/96, *Ruiz Torija* proti Španielsku, rozsudok z 09. decembra 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, *Van de Hurk* proti Holandsku, rozsudok z 19. apríla 1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 226/03 z 12. mája 2004, III. US 209/04 z 23. júna 2004, sp. zn. III. US 95/06 z 15. marca 2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23. augusta 2006) nie je síce nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď, a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku (je pritom jedno či žalobcu alebo žalovaného) súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súd je povinný dbať na to, aby jeho rozhodnutie bolo presvedčivé, na podporu čoho uvedie dostatočné argumenty.

Súd je tiež povinný z hľadiska právnej stránky veci v rozsudku podať zreteľný a zrozumiteľný výklad o tom, z akého právneho ustanovenia, resp. právnych ustanovení vychádzal a prečo pod tieto ustanovenia podradil zistený skutkový stav veci (v danej veci skutkový stav zistený správnymi orgánmi).

Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia je základným procesným právom, ktorým sa realizuje jeho právo na účastníka spravodlivé súdne konanie. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležité skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Ako je už uvedené aj vyššie predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného o nepovolení obnovy správneho konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku.

Podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku konanie pred správnym orgánom ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania.

Podľa § 62 ods. 2 správneho poriadku správny orgán nariadi obnovu konania z dôvodov uvedených v odseku 1, ak je na preskúmaní rozhodnutia všeobecný záujem.

Podľa § 63 ods. 2 správneho poriadku v návrhu na obnovu konania treba uviesť dôvody obnovy konania a skutočnosti svedčiacie o tom, že návrh je podaný včas.

Dôvodom pre obnovu konania je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Spravidla pôjde o nedostatočné zistenie skutkového stavu alebo porušenie

takých procesných podmienok, ktoré vyvolávajú pochybnosti o objektivite správneho konania.

Účelom obnovy konania je odstránenie uvedených nedostatkov a vydanie nového meritórneho rozhodnutia. So zreteľom na skutočnosť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, v porovnaní s odvolaním (rozkladom) správny poriadok ustanovuje určité obmedzenia (dôvodom obnovy môžu byť len skutočnosti ustanovené v správnom poriadku, časové limity na uplatnenie podnetu a pod.).

K § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku treba uviesť, že ide o vecnú podmienku, ktorá spočíva v existencii novoobjavených skutočností a dôkazov. Pod pojem „skutočnosť“ sa zahŕňajú také právne relevantné fakty, ktoré sú odlišné od dôkazov, a ktoré majú iný charakter ako dôkazné prostriedky v užšom zmysle slova. Za dôkazy, resp. dôkazné prostriedky v tomto zmysle sa považujú akékoľvek dôkazné prostriedky, t. j. nielen tie, ktoré správny poriadok explicitne pomenúva.

V tejto súvislosti je dôležité poznamenať, že pre potreby obnovy konania nie je možné stotožňovať pojmy „vyšli dodatočne najavo“ a „nastali dodatočne“.

Na to, aby mohol byť uplatnený analyzovaný dôvod obnovy konania, pre „skutočnosti“ aj „dôkazy“ podľa tohto ustanovenia však musia byť splnené nasledujúce podmienky:

1. mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie - má sa tým na mysli najmä to, že keby správny orgán mal v danom čase tieto skutočnosti, resp. dôkazy k dispozícii, v merite veci by rozhodol inak, ako nakoniec rozhodol, príp. aj keby nerozhodol inak. Ak skutočnosť, resp. dôkaz takýto podstatný vplyv na rozhodnutie nemal, resp. nemohol mať, nebude akceptovaný ani v režime obnovy konania ako dôvod na obnovu konania. Správny orgán tento podstatný vplyv v rámci každého konania akoby „prejudikoval“, keďže nemá možnosť objektívne vedieť ako sa skončí nové konanie vo veci;
2. nemohli sa v konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania - táto podmienka znamená, že skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré sa majú v novom konaní použiť, neboli účastníkovi konania objektívne známe (t. j. nevedel o ich existencii), príp. ak o nich aj vedel, nie vlastnou vinou ich nemohol v konaní uplatniť (nevedel dôkaz presne označiť, nevedel označiť miesto ani osobu, ktorá daným dôkazom disponuje a pod.).

Pokiaľ krajský súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že existencia právoplatných rozhodnutí NS SR pod sp. zn. 8Sžo/1/2009 z 12. januára 2010 a sp. zn. 2Sžo/81/2007 z 27. januára 2010, ktorými boli zrušené predchádzajúce rozhodnutia žalovaného z dôvodu ich nezákonnosti, zakladajú dôvod na obnovu konania vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, bolo jeho povinnosťou uvedené tvrdenie riadne odôvodniť a nie len poukázať na existenciu právoplatných rozhodnutí najvyššieho súdu.

Uvedenými rozhodnutiami, na ktoré poukazuje v prejednávanej veci žalobca a v zhode s ním aj krajský súd, Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Ministra obrany Slovenskej republiky č. VS100-955-6/2006 zo 04. septembra 2006 v spojení s personálnym rozkazom ministra obrany č. V-59 z 31. júla 2006 a rozhodnutie Ministra obrany Slovenskej republiky č. VS100-955-5/2006 zo 04. septembra 2006 v spojení s personálnym rozkazom ministra obrany č. V-38 z 31. júla 2006, ktorým bol žalobca nezákonne odvolaný z funkcie riaditeľa odboru bezpečnostných previerok VÚ 8435 Bratislava a bolo mu nezákonne zrušené dočasné vyčlenenie pre plnenie úloh vo Vojenskom obrannom spravodajstve (ďalej aj ako „VOS“), a ktorým bol nezákonne premiestnený do podriadenosti náčelníka GŠ OS SR.

Podľa názoru najvyššieho súdu bez uvedenia súvislostí s podaním žalobcu z 12. mája 2010, ktoré adresoval náčelníkovi GŠ OS SR ako návrh na obnovu konania podľa § 62 ods. 1 písm. a/ správneho poriadku vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, z ktorého bol žalobca prepustený personálnym rozkazom náčelníka GŠ OS SR č. 985 z 09. júla 2007, nie je možné vyvodiť záver o splnení zákonných podmienok pre obnovu konania.

Treba poznamenať, že obnova konania môže byť povolená, ale musí byť jasné, aké nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie, ju zakladajú.

Krajský súd žiaľ vo svojom rozhodnutí takéto súvislosti neuviedol a neuviedol ani dôvody ani žiadnu

argumentáciu, aké nové skutočnosti alebo dôkazy z rozsudkov najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/1/2009 zo dňa 12. januára 2010 a sp. zn. 2Sžo/81/2007 zo dňa 27. januára 2010, vyšli vo vzťahu k majúcej sa obnoviť konaniu najavo a v čom konkrétne by mohli mať podstatný vplyv na uvedené rozhodnutie.

Krajský súd nevychádzal dôsledne ani zo zásad súdneho prieskumu (preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy - t. j. ich súladu s platným právnym poriadkom Slovenskej republiky) a nijako neodôvodnil ani neuviedol dôvod, prečo napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávne právneho posúdenia veci. Preto najvyšší súd jeho záver, že preskúmané rozhodnutia žalovaného nie sú v súlade so zákonom, považuje za predčasné.

Nakoľko v prejednávanej veci sa krajský súd dostatočne a vyčerpávajúco spôsobom nevysporiadal s rozhodnutiami správnych orgánov, je nutné považovať takýto rozsudok za nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky takto neostalo iné, ako napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude vec znova prejednať v naznačenom smere a o nej rozhodnúť s uvedením náležitých dôvodov. V novom rozhodnutí krajský súd rozhodne i o náhrade trov celého konania (§ 2444 ods. 3 v spojení s § 246a ods. 1 veta prvá OSP).

Podľa § 250ja ods. 4 OSP v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Záverom k námietke žalovaného týkajúcej sa označenia účastníkov konania na strane žalovaného správneho orgánu najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že v správnom súdnictve toho, kto je žalovaným, určuje zákon (§ 250 ods. 4 OSP). Žalovaným pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, t. j. správny orgán, ktorý rozhodol v správnom konaní o odvolaní alebo o rozklade, a pokiaľ príslušný zákon riadne opravný prostriedok nepripúšťa, bude to správny orgán, ktorý rozhodol v prvom a súčasne aj v poslednom stupni. Pri ústredných orgánoch štátnej správy je žalovaným tento orgán, aj keď rozhodnutie vydal ten, kto stojí na jeho čele (minister, predseda, vedúci). Napríklad ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády. Právnu subjektivitu má ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z.). Minister nie je sám osebe správny orgán, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu. Pri rozhodovaní o rozklade rozhodovanie v prvom aj druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa; ide vlastne o osobitný prípad opravy vlastného rozhodnutia (k tomu pozri napr. nález prvorepublikového Najvyššieho správneho súdu z 23. októbra 1947 č. 302/46-7 publikovaný v Bohuslavovej zbierke nálezov Najvyššieho správneho súdu vo veciach administratívnych pod číslom Boh. A 1729/47 30296, podľa ktorého „ministerstvo je úradom predstavujúcim súhrn osobných a vecných prostriedkov zorganizovaných do jedného celku za účelom výkonu určitého vymedzeného úseku verejnej správy.“). Za zodpovedajúce zákonu sa považuje žaloba, ktorá smeruje proti ministerstvu (resp. inému orgánu verejnej správy), ale správne sa domáha zrušenia rozhodnutia ministra (predsedu, vedúceho úradu a pod.). Označenie žalovaného nie je potrebné meniť ani dopĺňať, ak v žalobe označený správny orgán je v tejto veci pasívne legitimovanou osobou. Podľa ustálenej súdnej praxe žalovaným je orgán štátnej správy, aj keď rozhodnutie v druhom stupni (ktoré je napadnuté žalobou) vydala osoba, ktorá stojí na jeho čele (k tomu pozri napr. rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžo/6/2010). Preto táto námietka žalovaného nebola opodstatnená.

K vyjadreniu žalobcu na odvolanie, „že krajský súd v rámci konania náležité zistil skutkový stav“, najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je zisťovať skutkový stav veci, ani nahradzovať činnosť správnych orgánov pri jeho zisťovaní, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy (§ 244 ods. 1 OSP). Právnym základom pre prieskum zákonnosti rozhodnutí ako aj im predchádzajúcich konaní sú právne úvahy a z

nich vychádzajúce právne závery správnych orgánov pri aplikácii konkrétnych zákonných ustanovení na zistený skutkový stav v správnom konaní. V správnom súdnictve súd vychádza zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.